

SumaStyli, Świat nie dla nas

[Zwrotka 1: Skor]

A gdybyśmy uciekli, gdzie nikt nigdy nie był?
Zaczęli od początku, już nie patrząc na potrzeby?
By przebić ten mur chmur, przebyć niebyt niemych
Bzdur, przeżyć moc, przeżyć tak, aby przeżyć
Tu, wierzyć w cud, przeciąć łańcuch i więzy
Zwyciężyć ból, mieć dom swój na krańcu tęczy
Tam, gdzie księżyc jest jedyną latarnią
A noc, międzyplanetarną podróżą w normalność
Gdzie uczuć ziarno, zakwita kwiatem piękna
A my płyniemy w ten świat, oceanem łez szczęścia
Prawda w treściach zła, sześcian roznosi
Lecz milkną głosy, serce zaczyna broczyć
Ból nas jednoczy, blizny uczą nas milczeć
Zmysły, magnetyzm istnień, nim ciepło zniknie
A wtedy krzykniesz, padając na kolana
A ten czar pryśnie, bo ten świat nie jest dla nas
(Nie jest dla nas, nie jest dla nas
Nie jest dla nas, nie jest dla nas
Nie jest dla nas, nie jest dla nas
Nie jest dla nas, nie jest dla nas)

[Zwrotka 2: Mati]

Chciałbym znaleźć taką książkę, a w niej odpowiedzi
O tym co siedzi w Was, o czym ten świat do mas bredzi
Księgę wiedzy, która pozwoli mi pojąć
Zrozumieć dokąd gonia, strzępki ludzkich sumień
Po co nadziei strumień kierują w stronę cienia
Dlaczego? Przecież nadzieja ostatnia umiera
Ukryta przez pokolenia, księga zrozumienia
Znalazłem ją, w niej puste kartki, nic nie ma
Chciałbym znaleźć futerał, a w nim skrzypce
Na nich zagrać melodię, którą usłyszeć dziś chcę
Aby umilkły wszystkie, te zakłamate brzmienia
Odeszły w głąb, w stronę zapomnienia
By iść do przeznaczenia, po pięciolinii zdarzeń
Kluczem wiolinowym, otwierając drzwi do marzeń
Bieg do wyobrażeń, był wtedy moją siłą
Znalazłem go, skrzypiec nie było

[Zwrotka 3: Buka]

A gdyby tak namalować świat kolorami
Schować pomiędzy słowami, tak tylko pomiędzy nami
Za oceanami fraz, upić marzeniami, zgubić czas
Tańcząc ze wskazówkami, śmiać mu się w twarz
I pragnieniami sięgnąć gwiazd, i dotknąć nieba
Nie bać się i zabić strach, topić w blasku spojrzenia
Na przeznaczenia piasku, już nigdy nie wracać tu
Idąc po omacku, po pamiętniku świata snu
A gdyby tak namalować tam zeszyt w kratki
I farbą wolności pokryć istnienia kartki
Wspomnienia, klatki zamalować tęczą
Schowaną w pudełko, okrytą w codzienność
Wypuścić na zewnątrz ją, patrzeć jak kapie
Na papier, jak gęsto pokrywa atrament
Tam zostać na wieczność, odzyskać nadzieję
Przykro mi, ten świat nie istnieje